

Getuigenis Nick Dieltiens

De grote zwarte officier had nog maar net de eerste noten ingezet van het Amerikaans volkslied en mijn gemoed schoot vol. Tranen rolden over mijn wangen daar op de Verasano brug aan de start van mijn eerste marathon.

De dag voordien had ik dat telefoontje gekregen waar ik zo bang voor was: de pastoor is vandaag geweest, het kan nu voor elk moment zijn.

Negen maanden daarvoor waren we samen aan dit project begonnen: mijn vader en ik. Ik wilde hem een doel geven om te blijven vechten tegen die verdomde kanker en we spraken af om samen naar New York te gaan.

Na elke chemo hadden we contact en vroeg hij me hoe het met mijn trainingen ging en beloofde hij dat hij morgen weer zou gaan fietsen om die chemo uit zijn lijf te krijgen.

In Oktober werd het duidelijk dat hij te zeer verzwakt was om de reis nog te maken maar hij wilde wel dat ik ons project voltooide.

Wilfried had gezegd dat het niet kon: op 9 maanden voorbereiden voor een marathon. Maar het moest en hij ging akkoord om deze absolute rookie te begeleiden.

De krampen in Harlem waren pijnlijk maar niets in vergelijking met de strijd die ik thuis van nabij had meegemaakt.

De ontlading na de finish, de blik van Wilfried, de omhelzing blijven onvergetelijk.

Dinsdag terug in België en direct naar palliatieve. Mijn medaille boven zijn bed gehangen. Hij heeft nog één keer de kracht gevonden om zijn hoofd op te tillen, ernaar te kijken en te knikken.

Die nacht is hij gestorven.

Hoe pijnlijk ook heeft dit mijn leven voor altijd veranderd met vele marathons en een gezond leven als gevolg.

Wilfried en mmc, mijn eeuwige dankbaarheid.

Nick